

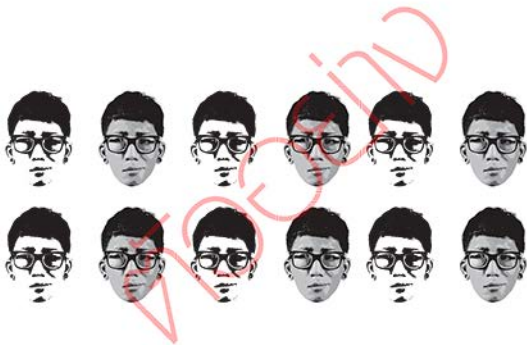
The Story Of Jazz

ไม่ห่อ...ก็หึงได้
ไม่อาย...ก็ไม่อศ

ไอ้เค็ส

แจ๊ส ชวนชื่น

ห้ามลอกเลียนแบบหรือนำไปเผยแพร่ ไม่ว่าจะส่วนหนึ่งส่วนใด
ของหนังสือเล่มนี้ รวมทั้งการคัดลอกด้วยวิธีการใด ๆ นอกจากจะได้รับ
อนุญาตจากผู้จัดพิมพ์ มิฉะนั้นจะถูกดำเนินการทางกฎหมาย

1 แจ๊ส

ผู้เขียน. แจ๊ส ชวนชื่น

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ 978-616-288-032-2

พิมพ์ครั้งแรก สำนักพิมพ์คิตดี ตุลาคม 2555

ราคา 160 บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

National Library of Thailand Cataloging in Publication Data

แจ๊ส ชวนชื่น.

แนวแจ๊ส.- กรุงเทพฯ : พีอาร์ , 2555.

224 หน้า.

1. ตลกขบขัน. I. ชื่อเรื่อง.

808.87

ISBN 978-616-288-032-2

เจ้าของ

ที่ปรึกษา

ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา

บรรณาธิการบริหาร

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร

หัวหน้าบรรณาธิการ

บรรณาธิการเล่ม

ควบคุมศิลป์

ศิลปกรรม

ช่างภาพ

ฝ่ายการตลาด - ขาย

บริษัท พีอาร์ พับลิชชิง จำกัด

วิสา รัตตะประดิษฐ์

สุนิสา ซายสิม

พรหมมาตร์ ซายสิม

บุษยา บุญศิริ

อภิรดี สนธิชัย

ฤทธิ์ดำรง มงคลสรรพ

ยุทธพงษ์ กิตติชัยมงกุฏ

ภาสกร สุขโทธี

สุวัฒน์ ไชยทุ่งจิน

พนิดา พงษา

จัดทำโดย บริษัท พีอาร์ พับลิชชิง จำกัด

81/693-694 ถ.ประชาอุทิศ แขวงทุ่งครุ เขตทุ่งครุ กรุงเทพฯ 10140

โทรศัพท์ 0 2426 7761 โทรสาร 0 2871 7790

e-mail: info@kid-dd.com

www.kid-dd.com

add.thinkgood

พิมพ์ที่ บริษัท พรอสเพอร์ เซอร์วิส ซัพพลาย จำกัด โทรศัพท์ 0 2871 7793-4

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท พีอาร์ พับลิชชิง จำกัด

โทรศัพท์ 0 2426 7761 โทรสาร 0 2871 7790

คำนิยามพ่อดม

ในบรรดาลูกทั้ง 15 คน แจ๊ส เป็นลูกชายคนเดียวที่ผมเลี้ยงมากับมือ ตั้งแต่อ่อนแต่อด...

แจ๊สเป็นเด็กดี น่ารัก ไม่เกเร แต่ไม่ชอบเรียนหนังสือ เขาเลิกเรียนตั้งแต่เด็ก ๆ

ตอนที่เขาเดินมาบอกว่าจะเลิกเรียน ผมเสียใจเล็กน้อย เพราะเราเรียนมาน้อย ก็อยากให้ลูกเรียนสูง ๆ

ผมถามเขาว่า “ไม่เรียนแล้วหนูจะทำอะไร”

เขาบอกว่า “อยากเป็นตลก”

ผมเลยเอาไปฝากไว้กับจิม ผมบอกจิมว่า “จิมพ่อฝากน้องด้วย หากไม่เล่นตลก พ่อกลัวน้องจะเกเร ไปในทางที่ผิดได้ ยังไงก็ลูกพ่อเหมือนกันทุกคน”

ผมเฝ้าดูเขามาตลอด และยิ่งนับวันยิ่งได้เห็นพัฒนาการของลูกคนนี้ เพิ่มขึ้นมากขึ้นเรื่อย ๆ เขาได้เลือดพ่อไปเยอะ...ทั้งการแสดงและการใช้ชีวิต

ตั้งแต่วันนั้นมาถึงตอนนี้ผมภูมิใจในตัวแจ๊สมาก เขาไม่เคยทำให้ผมผิดหวังในตัวเขาเลย

แจ๊สเป็นคนที่พัฒนาตัวเองอยู่ตลอดเวลา ทำงานหนักเพื่อครอบครัว เรื่องการงานนี้ไม่หวังเลย เพราะรู้ว่าแจ๊สเต็มที่กับงานเสมอ

เขาเป็นคนที่มองไปข้างหน้า ไม่ยอมทิ้งความฝัน
ไม่ยอมถอยหลังเด็ดขาด และหากมีส่วนที่ต้องปรับปรุง
แก้ไขเขาก็จะเร่งแก้ไขบกพร่องของตัวเองเสมอ

ถ้ามีเรื่องให้ห่วงก็เรื่องลูกเมียนี้แหละ โดนทิ้ง
ตลอด...อยากให้เขาได้ลูกเมียที่ดี...จะได้ส่งเสริมชีวิตเขาไป
ในทิศทางที่ดี

ในวาระที่ลูกชายผมจะออกปีกเกิดปีก
รับรองว่าอ่านแล้วนอกจากจะฮาแล้วยังได้
สาระอีกด้วย ยังไงก็ฝากหนังสือเล่มนี้ของแจ๊ส
ไว้ในอ้อมอกอ้อมใจของคุณผู้อ่านด้วยนะครับ

คำนำสำนักพิมพ์

“แจ๊ส ชวนชื่น” ความรู้สึกแรกเมื่อได้ยินชื่อนี้ ภาพชายหนุ่มร่างผอมบาง ใส่แว่น ทำเดินกวนประสาท และแสนจะอารมณ์ดีสุดขึ้นมาทันที

เราพร้อมจะหัวเราะได้ทุกเมื่อ เมื่อเห็นเขาปล่อยมุขสุดฮาหรือทำเดินสุดกวน

ผู้ชายหน้าตาธรรมดา ๆ รูปร่างไม่ได้โดดเด่น แต่กลับมีชื่อเสียงในวงการบันเทิง...ตลกรุ่นใหม่ที่สร้างความสำเร็จด้วยตัวเอง

กว่าจะเป็นตลกตัวฮาได้ ผู้ชายคนนี้ต้องเสียน้ำตามาก่อน แม้กระทั่งบนเวทีตลกเอง แต่เพราะความกล้า และไม่กลัวที่จะคิดทำอะไรใหม่ ๆ เขาจึงมีวันนี้ได้

ความฮาแบบเกรียน ๆ จากความบ้า และความเป็นตัวของตัวเองของแจ๊ส ชวนชื่น วิรกรรมที่ชอบแกล้งคนอื่น สารพัดวิธีฮา การแฉ่เกิดบนเวทีตลก และการแฉ่เกิดบนภาพยนตร์ ฯลฯ หลากมุขที่ฮาบ้างแสบบ้าง บางมุขก็ฮาแตก บางมุขก็ต้องใช้ความด้านพาดตัวเองเนียนออกไป ทุกเรื่องของชีวิตจริงไม่มีอิงนิยาย กำกับโดยตัวเองล้วน ๆ

เจ็ดทศนา ตี๋มตำก้าซาบให้ลึกลงถึงทุกอณูตัวอักษร
แล้วคุณจะรู้ว่า ดวงตาภายใต้แว่นตาสีเหลืองมหนาตะ
นั้นซ่อนความคิด และความรู้สึกไว้มากกว่าที่เราคิด
ทุกก้าวเดินที่ใครต่างคิดว่าไปรยไปด้วยกลีบกุหลาบ มี
ก้อนกรวดมากมายซ่อนอยู่ใต้กลีบดอกไม้้งดงามนั้น

แต่เขารู้จักคำว่า "ใช้ชีวิตให้สนุกในแบบที่ตัวเองเป็น"

แล้วคุณจะรู้จัก แจ๊ส มากกว่าที่คิด...เยอะเลย

หนังสือเล่มนี้เป็นอีกความภูมิใจของสำนักพิมพ์คิดดี ที่
ได้รับเกียรติจากตลก Hi-Depth เช่น แจ๊ส ชวนชื่น มาถ่ายทอด
ถอดตัวตนผ่านตัวอักษรให้ท่านผู้อ่านได้เสพย์ทุกความรู้สึก
ความคิด และอารมณ์ ของผู้ชายที่ไม่มีใครเหมือน

คุณจะพบตัวตน ของผดุง ทรงแสง ในอีกหลากหลาย
ความคิด ซึ่งคุณอาจจะไม่เชื่อว่าเป็นไปได้ และบางทีอาจเป็น
คุณเองที่ไม่อยากเชื่อว่า เราก็เข้าข่ายเป็นไปไม่ได้เหมือนกัน

ขอบคุณจากโต
สำนักพิมพ์คิดดี

คำนำ I แจ๊ส

ชีวิตของกรรมผ่านมากกว่า 28 ปี ไม่นึกว่าจะมี
พ็อคเก็ตบุ๊กเป็นของตัวเองได้ตามที่ฝันไว้

ตอนที่ได้รับการติดต่อจากสำนักพิมพ์ว่า อยากทำ
พ็อคเก็ตบุ๊กไหม?

ส่วนตัวผมอยากออกพ็อคเก็ตบุ๊กอยู่แล้ว และด้วยความ
คิดหลายอย่างที่ตรงกัน

ผมก็เลย **“โอเคะฮะ ทำก็ทำจ๊ะ”**

โจทย์แรกที่ได้รับคืออยากให้อารมณ์ของหนังสือเป็น
แนวพัฒนาตนเอง ซึ่งมันก็เป็นแนวพัฒนาตัวเองนี่แหละครับ
แต่เป็นในแบบของแจ๊สเอง กลายเป็นหนังสือลูกครึ่งแนวพัฒนา
ตนเอง ปนดราม่า สุข เศร้า ฮา ขำ เค้าน้ำตา ไปซะอย่าง
นั้น...เป็นแบบ “ I แจ๊ส” เองล้วน ๆ ครับ

เอาเป็นว่า อยากรให้อ่านกันแล้วมีความสุข ได้แง่คิดบ้าง
ไม่ได้แง่คิดบ้าง สุขบ้าง เศร้าบ้าง คละเคล้ากันไป แต่ที่แน่ ๆ
อ่านแล้วมีรอยยิ้มแน่นอน และทุกความสุขจะอยู่กับคุณผู้อ่าน
เสมอ

ขอบคุณพ่อตม และ แม่ ที่ทำให้ลูกมีวันนี้
ขอบคุณพี่จิม ที่คอยดูแลและดักเตือนน้องคนนี้อยู่เสมอ
ขอบคุณพี่ ๆ ทุกคนที่ไม่ได้กล่าวถึง แต่แจ๊สคนนี้ยังระลึก
ถึงอยู่เสมอ...

ขอบคุณผู้อ่านที่ยืมหนังสือเล่มเล็ก ๆ เล่มนี้ขึ้นมาเปิด
อ่าน แต่จะขอบคุณถึงดั่งคำชื่อติดมือกลับไปด้วย 555

...รักแจ๊ส น้อย ๆ แต่รักนาน ๆ นะครับ

คอนทาลีน

สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าแจส	13
กำเนิดตลก HD	38
เปรี้ยวเขียวราด	50
บันเทิงไทย	67
รักเหมือนโคถึกที่ศึกพิโรธ	75
เสียน้ำตาที่คาเฟ่	91
แกลิ่งทำไม	99
คลัง	110
Go Inter	123
แกลิ่ง 2	136
ซองเทียม	161

BOOKBANG

เกลียดกลัวตัวละ 2 บาท 164

ครอบครัวสุดที่ love 169

วัยรุ่นไทย 178

ละคร 184

My Idol 194

หลิข...ความคิด 208

Jass Gallery 217

สิ่งมีชีวิต ที่เรียกว่า แฮจิส

ตอนเด็ก ๆ ผมคิดว่าพ่อทำอาชีพตลกมาตลอด แต่พอโตขึ้นก็เลยรู้ว่า จริง ๆ แล้วพ่อเล่นลิเกก่อนมาเล่นตลก แกรมยังเคยเป็นนักดนตรีด้วย ผมนับถือพ่อมากครับ ทั้งในแง่ของการดูแลคนในครอบครัว เพราะนอกจากจะเลี้ยงดูผมแล้ว พ่อยังเป็นแบบอย่างของการใช้ชีวิต กว่าจะก่อร่างสร้างคณะชวนขึ้นมา จนถึง ณ บัด Now

“ชวนชื่น” ชื่อนี้ผมเคยถามพ่อว่า ได้แต่ใดมา

พ่อผมเป็นคนตั้งคณะชวนชื่นขึ้นมา แต่ชื่อ ‘ชวนชื่น’ ไม่ได้มาจากดอกชวนชื่นแต่อย่างใดนะครับ แต่มาจากชื่อของศาลา วัดหลังหนึ่ง ในวัดเชิงหวาย ที่พ่อไปขอให้หลวงพ่ót่านตั้งให้ ท่านเลยตั้งให้ตามชื่อศาลาในวัดที่ชื่อ ‘ศาลาชวนชื่น’ เราก็ได้ชื่อเป็นคณะชวนชื่นนับแต่นั้นมาจนถึงปัจจุบัน

ตั้งแต่จำความได้ ผมก็รู้แล้วว่าบ้านเราเป็นครอบครัว
ที่เล่นตลกกันเป็นอาชีพ เสียงดนตรี เสียงหัวเราะไม่เคยขาดใน
บ้าน ตอนผมยังเด็ก ๆ บ้านของพ่อ เป็นเหมือนศูนย์รวมของ
ชาวคณะ ทุกอาทิตย์ พวกพี่ ๆ น้า ๆ อา ๆ ก็จะมาล้อมวง
ตลกกันที่บ้านของผม

และเชื่อไหมว่า ผมเป็นเด็กขี้อายคนหนึ่ง เวลาเจอคน
เยอะ ๆ ผมมักจะเงินที่ต้องพูดคุยกับใคร ๆ เวลาอยู่กับผู้ใหญ่ผม
ก็จะเจี๊ยบมาก ไม่แสดงความกำก้นออกมาให้เห็นเลย **แต่ทุก**
อย่างมีสองด้านเสมอ มีขาว-มีดำ มีแจ๊สภาค
เรียบร้อย ก็ต้องมีแจ๊สภาคแสบสันต์ เป็นของคู่กัน
เวลาที่อยู่ในอาการปกติ ผมก็ซนบ้างครับ ซนตามแบบเด็กทั่ว ๆ ไป
นั่นแหละ

พาลูกพี่ลูกน้องไปปิ้งติง 5
ชั้นเล่น ตอนปิ้งก็สนุกนะ แต่พอ
ผู้ใหญ่เห็นโดนตำเข็ดเม็ด ความสนุก
หดทันที

ทุก ๆ วันจะมีชาวคณะแวมะมาวนเวียนเข้าออกบ้านเราอยู่เสมอ เวลาเจอพี่ ป้า น้า อา ชาวคณะชวนขึ้น ผมก็ต้องไหว้สวัสดีรอบทิศยิ่งกว่า 360 องศาซะอีก อย่าคิดนะครับว่าแค่ยกมือทีเดียวกว่าวนรอบ แบบนักมวยบนเวที เด็กชายแจ้สถูกสอนมาเหนือชั้นกว่านั้นเยอะ

เวลาไหว้ผมต้องยกมือไหว้ทีละคน ๆ ไหว้ใส่พานแล้วให้ผู้ใหญ่เอามือมารับไหว้เรา

ผมก็มารยาทงานคนหนึ่งเหมือนกันนะ

เรื่องมารยาทนี่ เป็นธรรมเนียมของชวนขึ้นที่ผู้น้อยต้องเคารพ และมีสัมมาคารวะกับผู้หลักผู้ใหญ่ เจอผู้ใหญ่ต้องไหว้แล้วคิดดูเด็กชายแจ้ส น้องเล็กคนสุดท้ายของบ้าน มี พี่ ป้า น้า อา กว่า 20 ชีวิต นึกภาพตามนะครับ

เมื่อเด็กชายแจ้สเจอพี่ป้า น้าอาในคณะ แล้วต้องไหว้ทีละคน แบบนอนน้อม แค่ 20 กว่าชีวิต ถึงจะขึ้นบ้านได้...ไม่เมื่อยให้มันรู้ไป ผมเลยมีโรคประจำตัวอย่างหนึ่งที่จะเป็นทุกวันเสาร์-อาทิตย์ (วันที่ชาวคณะมาซ้อมมุขตลก) ไม่รู้ทำไม...อาการตะคริวกินกำเร็บทุกที

แต่ทุกครั้งที่เราจะมาซ้อมด้วยกัน จะเป็นวันที่ผมมีความสุขเวอร์ ทั้ง ๆ ที่ไม่ได้มีส่วนร่วมอะไรกับเขาหรอก ถึงเวลาทุกคนก็กลับบ้านไปซ้อมตลก คอยมุข ยิงมุข กันกระจาย เปิดเพลง ซ้อมเต้นท่าตลก ๆ ใครตลกแนวไหนก็ซ้อมกันไป ส่วนผมก็มีหน้าที่ประจำคือ มานั่งดูพี่ป้าน้ำอาซ้อมตลกตรงหัวบันได แอบดูเขาเล่นตลกกัน ไม่มีใครเห็นผมหรอก ผมก็จะนั่งฟัง นั่งดู เขาซ้อมแบบเงิบ ๆ ทุกอาทิตย์ แอบนั่งหัวเราะ แอบฮา ตลอดเวลาเห็นพี่ ๆ เขาซ้อม เหมือนซึมซับความตลกให้มันแทรกลึกลงไป ใน DNA ตั้งแต่เด็ก พอเขาไปเล่นกันตามคาเฟ่ หรือตามที่มีคนมาจ้าง ผมก็จะติดสอยห้อยตามไปกับคณะด้วย คาเฟ่ เป็นเหมือนบ้านหลังที่สองของผมก็ว่าได้ สุกร้อ-อาทิตย์ ก็จะไปดูตลกคาเฟ่ ห้อยเป็นดั่งไปอย่างนั้นแหละ

ช่วงนั้นคาเฟ่บูมมากครับ ยังไม่มีกฎหมายห้ามเด็กเล็ก ๆ เข้าไปด้วย ผมก็ใช้สิทธิ์หนึ่งในทีมงานยังไม่มีใครห้าม คณะชวนขึ้นเล่นกันเป็น 10 ที่เลย ตอนนั้นคงยังเด็กเกิน ผมจะฮา มุขที่เขาไม่ฮากัน **ไอ้ที่เขาฮาเราไม่ฮาหรอก เพราะไม่รู้เรื่อง แต่จะฮาแน่ ๆ ก็ตอนที่เขาเอา ถาดตีหัวกัน**

ผมชอบจินตนาการว่า บ้านพ่อผมคือ อาณาจักรตลก ขนาดย่อม เพราะนอกจากจะเป็นศูนย์รวมของชาวชนชั้นแล้ว ยังเป็นสถานที่เก็บอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่ใช้ประกอบการแสดงอีกด้วย เครื่องดนตรีเอะ อุปกรณ์เล่นตลก เสื้อผ้า ชุดต่าง ๆ วิกผม ฯลฯ มีแทบจะทุกอย่างครบที่นี่...โอ้ พระเจ้าตลกสวรรค์ นี่มันสวรรค์บนดินของเด็กชายแจ๊สชัด ๆ

ลิปสติกแท่งใหญ่ ๆ แป้งพัฟอันเบ้อเริ่ม หรือใครตลกดาด (วาดที่ถูกโมดิฟายด์แล้วจากขนาดธรรมดากลายเป็นถาดยักษ์) ทุกอย่างผ่านมือผมมาหมดแล้ว ฮีฮี เด็กชายแจ๊สเอามาเล่นคนเดียว เอาลิปสติกมาทาปาก แต่งหน้า ตอนนั้นผมขลุกตัวสนุก อยู่ในห้องเก็บของแทบจะทั้งวันเลย มันเหมือนเป็นอีกโลกหนึ่งของผมเลยก็ว่าได้

และนี่อาจเป็นที่มาของคำตอบที่ทำให้ครู ๆ พากันงง

ผมว่าถ้ามีการทำโพล คำถามยอดฮิต คลาสสิกตลอดกาล 10 ศตวรรษ นับตั้งแต่การศึกษาในประเทศไทยเริ่มเจริญนี้ ต้องเป็นคำถามที่ได้รับการโหวตอันดับ 1 แน่แน่นอน

“โตขึ้นหนูอยากเป็นอะไร”

ใครไม่เคยเจอคำถามนี้บ้างช่วยบอกผมที

ขอดามหนูหน่อย ได้ไหม_หนูไฟหนูฝัน อยากรเป็นอะไร
เมื่อหนูโตใหญ่ สิ่งไหน ที่ อยากร เป็น
หนูอยากจะเป็นหมอ รักษาคนพ่อตอนไม่สบาย
ขอให้หนูได้เป็นหมอ ขอให้สมตั้งใจ
หนูจะเป็นคุณครูสมที่หนูตั้งใจ ขอให้เป็นผู้คุณครูสมที่หนูตั้งใจ
หนูอยากเป็นทหารนั่งบนรถถังที่คันใหญ่ใหญ่
ขอให้ได้เป็นทหารที่กล้าหาญชาญชัย
หนูจะเป็นพยาบาลคอยดูแลคนไข้
ขอให้เป็นผู้พยาบาล หุุดหวานจับใจ
หนูจะเป็นตำรวจเป็นผู้หมวดจับผู้ร้าย ขอให้เป็นผู้ตำรวจ
เป็นผู้หมวดปืนไว้
*** ขอขอบคุณเพลงที่เบิร์ด หนูอยากเป็นอะไร

ตอนครูถามว่า โตขึ้นอยากเป็นอะไร เพื่อน ๆ แย่งกัน
ตอบใหญ่เลย บางคนอยากเป็นหมอ บางคนอยากเป็นนักร้อง
อยากเป็นตำรวจ เหมือนเพลงของพี่เบิร์ดเลย แต่เด็กชายแจ๊ส
นั่งเงียบ ไม่ตอบ จนอาจารย์หันมาถาม

อาจารย์ : ผดุงอยากเป็นอะไรจ๊ะ

ดุง : อยากรเป็นตลกครับ ...

ผมตอบน้ำเสียงที่จำได้ว่าจริงจัง เสียงดัง ฟังชัด แต่เพื่อนในห้องทุกคนกลับหันมามองผม เพราะผมเป็นคนเดียวที่บอกว่าอยากมีอาชีพเป็นตลก ทุกคนอยากทำงานอย่างอื่นกันหมดทั้งห้องมีไอ้หนึ่งแหละที่ดันอยากทำงานด้านความฮา ส่วนอาจารย์ถึงจะว่า อาชีพมีเยอะแยะทำไมเอ็งอยากเป็นตลกวะ

ตอนเด็ก ๆ ไม่รู้สึกหรอกครับ อาจารย์ถามว่าทำไมอยากเป็นตลก ผมก็สงสัยถามกลับไปว่า ผมเป็นตลกไม่ได้หรอก แต่มาตอนนี้เนี่ย ๆ แล้วก็พอเข้าใจนะ

นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาทั่วประเทศจะมีสักกี่คนที่ตอบอาจารย์ว่า “โตขึ้นผมจะเป็นตลกครับ” ยิ่งสมัยก่อนด้วย บางทีอาจมีผมคนเดียวที่ตอบแบบนี้

ถึงผมจะเป็นเด็กตัวเล็ก ๆ หัวเกรียนน่ารำก แต่ก็เริ่ม**ช่วยบิดามารดรทำมาหากินตั้งแต่อ่อนแต่ออก** ตอนนั้นพ่อก็ให้ขึ้นเลนเล็ก ๆ น้อย ๆ เป็นตัวกระจุกกระจิก เป็นตัวประกอบประเภทที่มีก็ดีหรือไม่มีก็ได้ เหมือนเราไปเที่ยวกับคณะแล้วเห็นว่าง ๆ ไม่ได้ทำอะไร ก็เข้า...เอาเด็กจัดฉากขึ้นมาเล่นหน่อย หน้าของผมบนเวทีคือ ขึ้นไปยืนเฉย ๆ ครับ บางทีก็ขึ้นไปให้น้ำ ๆ แกล้งบ้าง แค่นั้นก็สนุกแล้ว

ตอนเด็ก ๆ ผมรู้แต่ว่า แค่ว่าได้ขึ้นไปเล่นตลก แล้วพอให้ตั้งค้ไปกินขนมก็พอใจแล้ว พอโตขึ้นมาอีกหน่อย เงินก็ยังไม่ใช่เรื่องหลักที่ทำให้ผมอยากเล่นตลกหรือคิดถึงอาชีพอื่นอยู่ดี เพราะผมสนุกสุขทุกครั้งที่ได้ขึ้นไปเล่นตลก การเล่นตลกยังทำให้ผมได้เดินทางไปหลาย ๆ ที่ที่เด็กคนอื่นไม่มีโอกาสได้ไป ได้เจอแต่เสียงหัวเราะ จนถึงเดี๋ยวนี้ผมรู้สึกที่ตัวเองเลือกถูกตั้งแต่เด็กแล้วว่า อยากรับเป็นตลก เพราะทุกครั้งที่ได้เล่นตลกความซุขมันล้นจนจุก และไม่เคยมารู้สึกอึดที่จะหยุดคิดมุขใหม่ ๆ และที่สำคัญได้หล่อหลอมจิตวิญญาณการเป็นตลกจนเป็นผมถึงทุกวันนี้

การที่เราได้ทำในสิ่งที่เรารักผมว่าเป็นสิ่งได้เปรียบกว่าคนอื่น ๆ ที่เขาต้องพยายามรักในสิ่งที่เขาทำ

ดังนั้น คนที่มีโอกาสดี ได้ทำในสิ่งที่รักแล้ว ก็ต้องใส่ความพยายามลงไปด้วย อย่าทิ้งฝัน อย่าเลิกทำสิ่งที่รักง่าย ๆ ผมเองก็ได้เรียนรู้แล้วว่า การทำในสิ่งที่รักสักวันผลของมันจะเป็นที่พอใจอย่างแน่นอน ถ้าคุณไม่ทิ้งมันไปก่อน

ในบรรดาลูกหึง 15 คน แจ๊ส เป็นลูกชายคนเดียว
ที่ผมเลี้ยงมากับมือ ตั้งแต่อ่อนแอตออก ...
แจ๊สเป็นเด็กดี น่ารัก ไม่เกเร แต่ไม่ชอบเรียน
หนังสือ เขาเลิกเรียนตั้งแต่เด็ก ๆ ...

ผมเผ้าดูเขามาตลอด และถึงแม้วันยังได้เห็น
พัฒนาการของลูกคนนี้เพิ่มขึ้นมากขึ้นเรื่อย ๆ
เขาได้เลือกพ่อไปเยอะ...หึงการแสดงและการ
ใช้ชีวิต

ตั้งแต่วันนั้นมาถึงตอนนี้ ผมภูมิใจในตัว แจ๊ส มาก
เขาไม่เคยทำให้ผมผิดหวังในตัวเขาเลย
แจ๊ส เป็นคนที่พัฒนาตัวเองอยู่ตลอด ทำงาน
หนักเพื่อครอบครัว เรื่องการงานไม่ท้อถอย
เพราะรู้ว่าแจ๊สเต็มทีกับงานเสมอ

...อยากให้เขาได้ถูกเมย์ที่ดี...จะได้ส่งเสริมชีวิต
เขาไปในทิศทางที่ดี ในวาระที่ถูกชายผมจะออก
พ็อคเก็ตบุ๊ค รับรองว่าอ่านแล้วนอกจากจะฮา
แล้วยังได้สาระอีกด้วย ยังไงก็ฝากหนังสือเล่มนี้
ของแจ๊สไว้ในอ้อมอกอ้อมใจของคุณผู้อ่าน
ด้วยนะครับ...

พ็อคม ขานขึ้น

